

Sjunde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Sjunde söndagen i Treenighetstid

Efterföljelse och helighet – Det helgade livets söndag

3 Mos. 19:1-2, 13-18; 1 Petr. 1:13-16; Matt. 5:20-26; Ps. 28:8-9 - Ibid. v. 1-4

Den 18 juli i år, hördes från moskéernas högtalare i staden Mosul, ett meddelande riktat till den kristna befolkningen i staden: ”Ge upp er tro, betala för att få behålla den, eller möt döden.”

Uppmaningen kom från den islamistiska terrororganisationen IS (Islamska staten, tidigare ISIS). I slutet av juni i år, bodde 35000 kristna i staden Mosul. Nu är alla, så när som på ett antal äldre som inte orkar, på flykt. För första gången på 1600 år firas inte längre mässan i Mosul.

Islamisterna märker hus och egendom som tillhör kristna med det arabiska tecknet för bokstaven ”N”. Det är första bokstaven i ordet nasaré; ”från Nasaret” och syftar så klart på Jesus från Nasaret. Vi känner igen bruket. Under nazisternas pogromer målades davidstjärnan på hus och egendom som tillhörde judar.

Detta blev droppen. Detta ledde fram till det självklara beslutet att vi här i dag ägnar våra böner åt den del av vår kropp som hotas av svärdet.

Men staden Mosul och landet Irak är inte det enda område i världen där kristna förföljs, fördrivs och mördas. Kristna är idag, när vi talar om tro, den mest utsatta gruppen i världen. Situationen i mellanöstern har sedan revolterna i bl.a. Egypten förvärrats. I Syrien ser vi motsvarande mönster. I Kina och Nordkorea tvingas kristna leva under jord. I flera länder på den afrikanska kontinenten är situationen lika svår. Listan kan göras lång. Och i väst är det mest tyst.

Detta faktum gör att jag skäms; jag skäms över att vi inte har gjort mer.

Här finns ett annat perspektiv som jag vill peka på då vi, med tecknet för nasaré för ögonen, idag firar liturgin. Det är att vi gärna kallar oss kristna, men undviker att leva ut vår tro. Den världsliga lagen tillåter oss att göra det, men vi underlåter att följa hjärtat – samtidigt som hundratusentals systrar och bröder i världen riskerar sina liv för att få göra just det; leva ut sin kristna tro; vara Kyrka.

Det är idag Sjunde söndagen i Treenighetstid; det helgade livets söndag; det heliga livets söndag. Detta syftar på Gudomliggörelsen; gemenskapen med Gud.

I första läsningen idag ur 3 Mosebok hör vi att du inte skall hata ”din broder i ditt hjärta, men du skall tillrättavisa din nästa, så att du inte för hans skull kommer att bära på synd.”¹

¹ 3. Mos. 18:19

Sjunde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Underlåtenhet att tillrättavisa är alltså, för den som är satt att undervisa, en synd; något som fördjupar klyftan mellan människa och Gud. Men vi skall inte tillrättavisa av den anledningen att det står så i lagen utan för att det är rätt. Vi skall inte göra det för att det finns på pränt, utan av kärlek och för att det för oss närmare Gud. Detta är budskapet i dagens texter – att lagen genom Kristus Jesus nu är skriven i våra hjärtan.

Vi drar med andra ord skam över oss själva då vi inte påtalar vad som nu pågår i Mosul och annorstädes; vi motverkar vår egen gudomliggörelse genom underlåtenhet.

Vad bör vi då göra? Kan vi göra något? Låt oss våga tro det!

Vi är samlade här idag för att offra våra böner för våra syskon. Vi fortsätter att samla in pengar till diakonin; pengar som skall komma våra syskon till del. Och när vi sänds ut igen från altaret, så tar vi oss ut i världen och sprider ordet. Vi fortsätter att bedja. Så visst kan vi göra något. Låt oss våga tro det.

Vi säger att vi lever i den fria världen. Vi har en mängd fri- och rättigheter. Religionsfrihet är en sådan som ger oss stöd i den världsliga lagen att leva ut vår kristna tro och samlas till den Heliga Mässan.

Visserligen kan inte någon världslig makt rubba något i vår kristna tro. Ingen jordisk makthavare i världen ger oss kristna rättigheter eller skyldigheter när det kommer till hur vi skall leva. Det är Herren som gör det. Inte heller vår legitimitet behöver vi söka i det världsliga. Men vad sänder det för signaler till våra syskon, då vi – som utan risk kan följa Kristus – väljer att inte göra det? Är vi rädda om vår möjlighet? Värnar vi den?

Genom att vi tar till vara på de förutsättningar vi har fått, så tjänar vi som förebilder för andra som har sämre förutsättningar. Men då vi inte tar till vara på förutsättningarna är det inte längre vi som är förebilder.

Ja, Herre, förbarma dig över oss!

Vi måste se till att inte låta oss själva fördrivas från våra kyrkor. Vi delar samma kropp som våra syskon och vi måste värna varendaste lem. Den fördrivande kraften; ondskan, är den samma överallt. Men den tar sig olika uttryck; har olika ansikten och metoder. Kanske vi slipper hamna under svärdet för att förmås överge vår tro. Kanske fördrivs vi i stället som sanna människor med hjälp av andra skarpslipade vapen i form av pengar, egoism, sexualisering, kroppsfixering, maktbegär, prylfixering och ett allmänt överflöd. Kanske är det jakten på den försåtliga lyckan som här driver oss ut från Kyrkan.

Även om det smakar lite illa att ens tänka tanken att jämföra situationen i Mosul med den här hemma, så måste vi – som ytterligare ett sätt att hjälpa våra syskon – ta deras situation som en varning på hur det kan gå. Kyrka är vi tillsammans. Vi hjälper inte till genom att låta Kristi Kyrka brännas också från vårt håll.

Sjunde söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Så för att svara på frågan vad du och jag kan göra för våra utsatta syskon och för Kyrkan, är svaret att vi var och en måste odla relationen med Gud och söka nå helgelsen. Det gör vi genom att följa Guds enfödde Son, vår Herre Jesus Kristus; han som är vägen, sanningen och livet – den enda vägen till Fadern. Det gör vi genom att leva våra liv i efterföljelse i Kyrkan, vår Moders trygga famn.

Det är inte någon annanstans ondskan härjar. Allt sker i den skapelse där du och jag befinner oss just nu. Det är alltså inte ”dom”, som något diffust och annorlunda folkslag, som fördrivs. Det är vi. Det är vi, som Kyrka, som bränns. Det är vi, som Kristi kropp, som styckas.